

Metliki sám, kako radi in po gostem so jih prepévali moški in ženske, med katerimi sem se bavil po več tednov.

Pa to ni nič čudnega osédobi, ko so se prebudili že vsi Slovani ter popevajo zavedni narodnjaki in narodnjakinje uzajemno i drugih bratov slovanskih pesmi (národne in umetne), ne samo v prevodu, nego tudi v izvirnem jeziku ali narečju. To se godi od znamenitega leta 1848. — ne samo v »beli Ljubljani« in v sosednem Zagrebu — nego na slovanskih veselicah tudi v cesarski prestolnici, v »zlati Pragi« itd. itd. Léta 1874. pravil mi je (na Moravskem) neki učitelj, da prepevajo naš »Naprej« celó kmetske deklice po Češkem v izvirnem (slovenskem) jeziku.

Popravek. Na 295. str. v 5. vrsti čitaj: . . . na na vuzámsko nedeljo in vuzamski ponedeljek itd. (Dalje prihodnjič.)

Misli.

1.

Sladka pijača je strast,
Opojno-mamljiva je tudi;
Prijetna vživalcu nje slast,
A mozeg in moč mu razgrudi.

2.

Da za resnico so vnetí,
Takih je morda obilo;
Da bi jo mogli vstrpeti,
Teh je le borno števito.

3.

Jednako je z bedo na sveti
Kot z ledom je svetca Matije:
Dokler révo imá kdo trpeti,
Hití, da iz nje se prebije,
Ko že zložno bi mogel živeti,
Pa v bedo nazaj ti spet rije.

Y.

Spomin na zimski večer.

Z rokó si méhko me objela,
Na méni, deklica, slonela,
In ljubo sem se nagnil náte,
Poljubil te na laske zláte.

Tihótno bilo je po vasi,
Kot je navadno v zimskem časi
Polnóč je ura v stolpu bila,
Midva pa sva se še ljubila . . .

L—j.

